

Una nit embolicada

Manuel Gutiérrez Aragón és un dels més estimables directors del cinema espanyol postsaurià (posterior a Saura, s'entén). Arriscat, ja que en cada pel·lícula seua ha tractat d'introduir innovacions, no sempre afortunades; les millors han estat *Maravillas* i *Demonios en el jardín*.

En la *La noche más hermosa* utilitza, per primera vegada, la comèdia. Concretament, se serveix de l'esquema del vodevil i de la clàssica comèdia d'embull. El director d'una de les dues cadenes de televisió espanyola; la seua dona; Oscar, un realitzador de televisió; Bibí, un actor travesti i... el di-

Guillem RAUSA

rector de televisió espanyola en són els protagonistes. Seguint les tradicions del teatre de vodevil, s'aniran barallant entre ells i intercanviaran successivament la parella.

Gutiérrez Aragón relaciona tot això amb la catòlica i catòlica Televisió espanyola, que és on trascorren gran part de les situacions, i hi introdueix una clau astrològica que és la que dona títol al film.

La pel·lícula és divertida a estones, compta amb uns actors bons, però no arriben a quallar bé algunes situacions. En primer lloc, si és un vodevil, li falta més ritme i apareixen alguns clots narratius quan tracta d'introduir un fallit to poètic (la qual cosa sí que va aconseguir en *Mara-*

Bibí i José Sacristán en «La noche más hermosa»

villas). Després, la gelosia del marit, que és la que dispara tota l'acció, queda desdibuixada i confusa (el record de la magnífica *Bé-same tonto*, de Billy Wilder s'imposa), i el protagonista principal (José Sacristán) queda massa ridiculitzat.

De toda manera, queden en la pel·lícula alguns tocs interessants que en fan recomanable la visió: el to general, algunes situacions divertides, la fascinant ambigüitat de la Bibí Andersen, encara que la duració del film siga massa breu.

Aicoiowry

El revival Malcolm Lowry m'ha sorprès en plena relectura d'*Under the Volcano*. De pura casualitat, perquè no sóc especial admirador del novel·lista ni de la novel·la en qüestió. El Cònsol no m'entusiasma, i la sintaxis anglesa de Lowry és tan dura i sincopada que no sé com s'ho deuen fer els traductors. A mi ja m'agraden, les històries de morts i d'apareguts, però no és cert, tal com es desprendria potser del film i de tants comentaris, suplementos dominicals, etcètera, que la novel·la siga plena de calaveres, cementeris i esquelets.

N'hi ha, però no tants. La novel·la és plena de botelles: «De sobte les va veure, les botelles d'*aguardiente*, d'*anis*, de *jerez*, de *Highland Queen*, els gots, una babel de gots..., bo-

telles trencant-se, botelles d'Oporto, *tinto*, *blanco*, botelles de Pernod, oxigené, absentia, botelles de Calvados... i gots, gots, gots de Dubonnet, de Falstaff, Rye, Johnny Walker, Vieux Whisky, blanc Canadien, els *apéritifs*, *digestifs*, mitjos, dobles...» Més la tequila i el mescal, evidentment. I tot això, només en una pàgina. Més el rom *habanero* i el rom *catalán* (Lowry devia tenir una predilecció no solament per les begudes d'origen hispànic, sinó per les begudes en *castellà*), i no sé quantes més que em deixe.

Un erudit especialista, en la revista

El punt de Mira

Quimera, calcula que *the Consul*, en les darreres dotze o quinze hores de la seua vida que fan el temps del llibre, va ingerir uns 1.700 grams d'alcohol en total, abans de guanyar la glòria eterna. El càlcul és escrupolós, i fet segons les quantitats i les proporcions d'alcohol de les diverses begudes. Fantàstic. Perquè el Cònsol, com vostés saben, és el mateix Malcolm Lowry, mort en olor de whisky encara jove, com els elegits, objecte de culte literari i espirituós, etcètera.

I no m'estranyaria gens si (ja que els lectors d'ací, vull dir d'Europa, no ho tenen tan fàcil, d'anar a Cuernavaca a bufar-se ritualment de mescal) augmentava lleugerament el consum de ginebra, de Johnny Walker o de rom entre segons quina gent. Lleugerament només, perquè, d'herois, n'hi ha ben pocs.

Joan F. Mira